29/06/2021

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Τι σημαίνει ότι η εκκλησία είναι αποστολική

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου μετά την αγρυπνία της πανήγυρης των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στην επίσημη Τράπεζα της Ιεράς Μονής Καρακάλλου Αγίου Όρους το 2018:

Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, πάτερ Φιλόθεε, Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Φιλοθέου, πάτερ Νικόδημε, ἀγαπητοί ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Σεβασμίων Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους πού παρευρίσκεσθε σήμερα στήν πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου,

Θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω ἰδιαιτέρως, Ἐσᾶς ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, διότι μέ καλέσατε ἐφέτος, φυσικά μετά ἀπό ἀπόφαση τῆς Γεροντίας, καί γενικότερα τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, νά ἔλθω γιά πρώτη φορά ὡς Ἀρχιερεύς καί μάλιστα, ὅπως εἴπατε χθές, ἐφέτος συμπίπτει ἡ πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέ τά χίλια χρόνια ἀπό τήν ἵδρυσή της.
Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη τιμή γιατί καί ἄλλη φορά ἦρθα στό Μοναστήρι αὐτό ὡς φοιτητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅταν σπούδαζα στό Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά καί μετά ὡς Κληρικός, πέρασα ἀπό ἐδῶ πηγαίνοντας ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῶν Ἰβήρων πρός τήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου καί ἀντιστρόφως καί δεχόμουν τήν ἀγάπη καί τήν φιλοξενία τῶν τότε Πατέρων τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς. Ἀλλά πρώτη φορά ἦλθα ὡς Ἀρχιερεύς καί δοξάζω τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τήν κυρία Θεοτόκο γι’ αὐτήν τήν τιμή τήν ὁποία μοῦ ἐπιδαψίλευσαν.
Φυσικά, εὐχαριστῶ τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κύριο Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια, γιατί δέν γίνεται τίποτε μέσα στήν Ἐκκλησία χωρίς ἄδεια καί χωρίς εὐλογία. Ὅπως γνωρίζετε, ὅταν καλούμαστε νά ἔλθουμε σέ ὁποιαδήποτε Ἱερά Μονή, στέλνουμε στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί Ἐκεῖνο δίνει

την κανονική ἄδεια γιά νά ἔλθουμε στό Ἅγιον Ὄρος.
Εὐχαριστῶ τούς δύο χορούς τῶν ἱεροψαλτῶν πού μᾶς ἔψαλαν πάρα πολύ καλά ὅλη τήν νύχτα καί ἀπέδωσαν ὅλα ἐκεῖνα τά καταπληκτικά τροπάρια τά ὁποῖα συνέταξαν οἱ ἅγιοι Πατέρες καί οἱ ἱεροί ὑμνογράφοι γιά τούς κορυφαίους Ἀποστόλους Πέτρο καί Παῦλο.

Δόγματα καί προσευχή

Σκεφτόμουν τήν νύχτα τό τί μεγάλη σημασία ἔχει αὐτό πού λέει ἕνας μεγάλος θεολόγος, ὁ πατήρ Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ὅτι ὑπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ τοῦ lex orandi καί τοῦ lex credendi, δηλαδή ὑπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ τοῦ κανόνα τῆς προσευχῆς καί τοῦ κανόνα τῶν δογμάτων, τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.
Εἶναι γνωστόν ὅτι ὅλα τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἱεροί ὑμνογράφοι, μέ κορυφαῖο τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό καί τόν Κοσμᾶ, Ἐπίσκοπο Μαϊουμά καί ἄλλους μετέπειτα ὑμνογράφους, ὅλη τήν δογματική τῆς Ἐκκλησίας τήν πέρασαν μέσα στά ἱερά τροπάρια, στούς ἱερούς ὕμνους, ἀλλά καί στίς εὐχές τῶν ἀκολουθιῶν καί ἰδιαιτέρως τῶν Μυστηρίων, ὥστε, λοιπόν, φαίνεται καθαρά ποιά εἶναι ἡ ὀρθόδοξη θεολογία.
Μία θεολογία πού δέν ἔχει σχέση μέ αὐτόν τόν σύνδεσμο μεταξύ τοῦ lex orandi καί του lex credendi, μία θεολογία ἡ ὁποία εἶναι ἐντελῶς διαφορετική ἀπό τήν θεολογία τῶν τροπαρίων στά ὁποῖα τροπάρια ἀποτυπώθηκε ἡ δογματική θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων, αὐτή, ὅπως ξέρετε δέν εἶναι ὀρθόδοξη θεολογία, ἀλλά εἶναι μία ἐκκοσμικευμένη θεολογία, εἶναι ἡ λεγόμενη μεταπατερική καί σχολαστική θεολογία, ἡ ὁποία καλλιεργήθηκε στήν Δύση καί, δυστυχῶς, μεταφέρεται καί στόν τόπο μας.
Καθόλη τήν διάρκεια τῆς ἀκολουθίας, ἀλλά καί χθές ὅταν ἤλθα στό Μοναστήρι αὐτό, στόν ἑσπερινό καί σήμερα στόν ὄρθρο καί στήν θεία Λειτουργία σκεφτόμουν δύο πράγματα τά ὁποῖα ἰδιαιτέρως μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση.

«Ἀποστολική Ἐκκλησία»

Τό πρῶτο πού ἤθελα νά σᾶς ὑπενθυμίσω, χωρίς νά κάνω μεγαλύτερη ἀνάλυση, εἶναι αὐτό τό ὁποῖο ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί λέμε ὅτι πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Τό τέταρτο γνώρισμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι εἶναι Ἀποστολική Ἐκκλησία. Τί σημαίνει ὅτι εἶναι Ἀποστολική Ἐκκλησία;
Σημαίνει, κατ’ ἀρχάς ὅτι ὁ πρῶτος Ἀπόστολος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γιατί αὐτός ἀπεστάλη ἀπό τόν Πατέρα Του, ὅπως ὁ Ἴδιος τό εἶπε: «Καθώς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, κἀγώ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰω.κ΄,21), καθώς ὁ Πατέρας μέ ἔστειλε ἔτσι καί ἐγώ σᾶς ἀποστέλλω στόν κόσμο γιά νά κηρύξετε. Βεβαίως, δέν ὑπάρχει ἰσοδυναμία καί ταυτότητα περιεχομένου μεταξύ τῶν δύο «καθώς», γιατί ἄλλο εἶναι τό «καθώς»

τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ, καί ἄλλο εἶναι τό «καθώς» τῆς ἀποστολῆς τῶν Ἀποστόλων. Ὅμως καί στίς δύο περιπτώσεις εἶναι ἀποστολή.
Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει λόγο γιά τόν Ἀπόστολο καί Ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. «Κατανοήσατε τόν ἀπόστολον καί ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἑβρ. γ΄, 1). Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπεστάλη ἀπό τόν Πατέρα Του. Βέβαια, δέν εἶναι ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Πατέρα καί ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Υἱοῦ καί ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί μία εἶναι ἡ θέληση τῶν Προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος. Γιατί ὁ Πατήρ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ηὐδόκησε, ὁ Υἱός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε καί τό Ἅγιο Πνεῦμα συνήργησε στήν σάρκωση, ὅπως ψάλλουμε στήν Ἐκκλησία, «ὁ Πατήρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο» καί ἐγένετο σάρξ μέ τήν δύναμη καί ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁπότε, λέμε στήν θεολογία μας ὅτι τά πάντα εἶναι κοινή ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Πρῶτος, λοιπόν, Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεύς τῆς ὁμολογίας μας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἔπειτα, ὁ Χριστός ἀπέστειλε τούς Ἀποστόλους: «Καθώς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ» εἶπε ὁ Ἴδιος, «κἀγώ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰω. κ’, 21) καί πέμπω ὑμᾶς «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» (Ματθ. ι’, 16). Δηλαδή, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἦταν πραγματικά πρόβατα, καί τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι αὐτό πού εἶπε προηγουμένως ὁ ἅγιος Καθηγούμενος, ὅτι καθαρίστηκαν ἀπό τά πάθη. Ἤδη λίγο πρίν σταυρωθῆ ὁ Χριστός στήν ὁμιλία πού ἔκανε κατά τόν Μυστικό Δεῖπνο τούς εἶπε: «Ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τόν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν» (Ἰω. ιε’, 3). Καθαρίστηκαν ἐσωτερικά, εἶχαν βέβαια τίς ἀδυναμίες τους, δέν μπόρεσαν νά ἀντέξουν ὅλοι τήν μεγάλη αὐτή ἐμπειρία τῶν Παθῶν καί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν δεχθῆ ὅλοι αὐτήν τήν ἐμπειρία, ὅλα αὐτά τά ὁποῖα τούς εἶπε ὁ Χριστός μέ τό λόγο, μέ τά θαύματα καί μέ τήν διδασκαλία του.
Θέλω νά πῶ ὅτι ἀπεστάλησαν οἱ Ἀπόστολοι «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», διότι λύκοι εἶναι αὐτοί πού ζοῦν τήν ζωώδη ζωή, γιατί ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε «κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωση Θεοῦ», θα πρέπει, δηλαδή ἀπό «τό κατ’ εἰκόνα» νά φθάση «στό καθ’ ὁμοίωση», καί τό κατ’ εἰκόνα εἶναι τό νοερό καί τό αὐτεξούσιο, ἐνῶ τό καθ’ ὁμοίωση εἶναι ἡ θέωση καί ὁ ἁγιασμός. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀνταποκρίνεται σέ αὐτόν τόν μεγάλο σκοπό, τότε πραγματικά ζῆ τήν ζωώδη ζωή.

Γι’ αὐτό καί ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι μαρτύρησαν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πλήν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ὅμως βίωσε τό μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ ἐπάνω στόν Γολγοθᾶ, καί δέν χρειάστηκε νά μαρτυρήση.
Εἶναι, λοιπόν, Ἀποστολική ἡ Ἐκκλησία μας διότι στηρίζεται στόν Χριστό, πού εἶναι ὁ Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεύς τῆς Ὁμολογίας, καί βεβαίως διότι διαδόθηκε αὐτή ἡ πίστη σέ ὅλον τόν κόσμο διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού κύκλωσαν ὅλη τήν οἰκουμένη.

Καί ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία, καί αὐτό θέλω νά τονίσω, εἶναι ὅτι γνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἀποστολική ἀκριβῶς ἐπειδή εἶναι πατερική. Δηλαδή, αὐτόν τόν ὅρο Ἀποστολική Ἐκκλησία πρέπει νά τόν δοῦμε καί με τόν ὅρο πατερική Ἐκκλησία. Γιατί, ἄν δέν ἦταν πατερική, δέν θά ἦταν καί Ἀποστολική, ἀφοῦ οἱ Πατέρες εἶναι διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, αὐτοί εἶναι οἱ κρίκοι πού μᾶς μεταφέρουν τήν ζωντανή παράδοση.

Ὑπάρχουν διάφοροι Χριστιανοί στήν Δύση οἱ ὁποῖοι στηρίζονται στούς Ἀποστόλους, στήν πρώτη ἀποστολική Ἐκκλησία, διαβάζουν μόνο τήν Καινή Διαθήκη, ἀλλά παραθεωροῦν τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καί ἔχουμε τήν βεβαιότητα ὅτι ἀνήκουμε στήν Ἀποστολικη Εκκλησία ἀκριβῶς ἐπειδή ἀκολουθοῦμε τούς Πατέρες διά μέσου τῶν αἰώνων.
Ἡ θεολογική Σχολή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας
Ἡ δεύτερη σκέψη τήν ὁποία ἤθελα νά σᾶς πῶ εἶναι ὅτι, ὅταν διαβάζουμε τίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» καί τά κείμενα τά ὁποῖα συνέταξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, τίς ἐπιστολές δηλαδή τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, βλέπουμε τί ἦταν ἡ πρώτη Θεολογική Σχολή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀρχαία αὐτή Θεολογική Σχολή τῆς ἀποστολικῆς περιόδου. Ἦταν μία Θεολογική Σχολή πού ἦταν καρπός τῆς ἐμπειρίας. Ἤδη τό εἶπε προηγουμένως ὁ ἅγιος Καθηγούμενος. Οἱ Ἀπόστολοι δέν δίδαξαν φιλοσοφικούς λόγους. Ὑπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ θεολογίας καί φιλοσοφίας, μεταξύ στοχασμῶν καί ὀρθοδόξων ἐμπειριῶν, μεταξύ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας, πού ἀναπτύχθηκε στήν Δύση ἀπό τόν 11ο μέχρι τόν 13ο αἰώνα, καί τῆς ἀποστολικῆς καί πατερικῆς θεολογίας. Ἡ θεολογία τήν ὁποία κήρυξε ἡ πρώτη Ἐκκλησία, θά λέγαμε ὅτι προέρχεται ἀπό τήν Θεολογική Σχολή τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ θεολογία τῆς ἐμπειρίας.

Γιά παράδειγμα, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Καθολική του ἐπιστολή γράφει στούς Χριστιανούς: «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίαν καί δύναμιν», δηλαδή, ἐμεῖς δέν σᾶς κηρύξαμε αὐτήν τήν δύναμη καί τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέ σεσοφισμένους μύθους. Ὅταν ἔλεγε γιά «σεσοφισμένους μύθους», ἐννοοῦσε τήν φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος, διότι ὁ Πλάτων εἶναι αὐτός πού παρέλαβε τίς φιλοσοφικές θεολογικές ἀρχές ἀπό τούς προηγούμενους ἀπό αὐτόν καί ἔκανε μία ὁλόκληρη σοφία, ἔκανε τήν θεωρία τῶν ἰδεῶν.
Ἑπομένως, αὐτοί εἶναι οἱ σεσοφισμένοι μύθοι. Ἐμεῖς, λέει, δέν σᾶς διδάξαμε τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέ «σεσοφισμένους μύθους», ἀλλά «ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος». Ἐμεῖς, λέει, σᾶς κηρύξαμε αὐτά τά ὁποῖα εἴδαμε, εἴμαστε ἐπόπτες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, ὅπως ἀκριβῶς τό ἔλεγε καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὅτι σᾶς κηρύττουμε αὐτά πού εἴδαμε, ἀκούσαμε καί ψηλαφήσαμε.

Καί ἐξηγεῖ στήν συνέχεια ὅτι, ὅταν ἀνεβήκαμε ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ, ἀκούσαμε τήν φωνή «οὗτος ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός» καί λέει στήν συνέχεια «καί ταύτην τήν φωνήν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν ἐν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ».

Γιά νά συνεχίση ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καί νά μᾶς πῆ ὅτι αὐτόν τόν λόγο πού ἀκούσαμε ἐμεῖς πού εἴμαστε ἐπόπτες, μάρτυρες αὐτῶν τῶν μεγάλων γεγονότων, αὐτόν τόν λόγο ἐμεῖς τόν γνωρίσαμε σέ ἐσᾶς καί αὐτός εἶναι ὁ βεβαιότερος λόγος τῶν Προφητῶν, δηλαδή εἴμαστε βέβαιοι για τήν διδασκαλία τῶν Προφητῶν, τόν ὁποῖο καί ἐσεῖς ὅταν τόν ἀκολουθήσετε, ζώντας μέσα σέ ἕναν αὐχμηρό καί σκοτεινό τόπο, θά εἶσθε φωτεινοί λάμποντες μέσα στό σκότος «ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καί φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν» (Β΄ Πέτρ. α΄, 16-19).
Τί σημαίνει αὐτό; Ἔχουμε τήν μαρτυρία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν ὅτι δέν εἴμαστε φιλόσοφοι, δέν διδάσκουμε φιλοσοφικά, εἴμαστε «ἐπόπται τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος», καί αὐτόν τόν λόγο σᾶς μεταδίδουμε. Καί αὐτός ὁ λόγος εἶναι ἐκεῖνος πού μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα τοῦ προφητικοῦ λόγου. Καί ἔχοντας τόν λόγο αὐτόν θά μπορεῖτε νά βαδίζετε μέσα στο σκοτάδι τῆς παρούσης ζωῆς, ἕως ὅτου ἀνατείλει ὁ φωσφόρος στίς καρδιές σας, πού σημαίνει ἕως ὅτου νά ἔλθη ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, τό Ἅγιο Πνεῦμα μέσα στήν καρδιά σας γιά νά ἀρχίση νά γίνεται ἡ νοερά προσευχή καί αὐτό εἶναι ὁ φωσφόρος πού θά ἀνατείλη μέσα στήν καρδιά. Αὐτό ἔλεγε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀκούσαμε σήμερα στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τί ἀκριβῶς εἶπε; «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρό ἐτῶν δεκατεσσάρων• εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν· ἁρπαγέντα τόν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β’ Κορ. ιβ’, 2). Ἑρμηνεύει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής γιά τό ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ τρεῖς οὐρανοί.
Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ἑρμηνεύει ὅτι οἱ τρεῖς οὐρανοί εἶναι οἱ τρεῖς καταστάσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς πού εἶναι: ἡ κάθαρση τῆς καρδιᾶς, ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ καί ἡ θέωση. Ὅποιος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθαρίζει τήν καρδιά του ἀπό τά πάθη, βρίσκεται στόν πρῶτο οὐρανό, ὅταν ἀρχίζη μετά νά ἐνεργῆ μέσα στήν καρδιά του ἡ προσευχή, τότε βρίσκεται στόν δεύτερο οὐρανό, καί φυσικά μετά, ὅταν φθάνη στήν ἐμπειρία τῆς θεοπτίας, τότε βιώνει τόν τρίτο οὐρανό.

Καί λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετά ὅτι «οἶδα τόν ἄνθρωπον αὐτόν» μετά ἀπό τούς τρεῖς οὐρανούς «ἡρπάγη εἰς τόν Παράδεισον καί ἤκουσε ἄρρητα ρήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώποις λαλῆσαι». Δηλαδή, ἄκουσα ρήματα πού εἶναι πάνω ἀπό τά λόγια πού ἀκοῦμε ἐδῶ στήν γῆ. Πρόκειται γιά μία θεωρία, ἡ ὁποία εἶναι ὑπέρ γνῶσιν καί ὑπέρ νόησιν καί ὑπέρ ὅρασιν, μία θεωρία τήν ὁποία βλέπει, τήν αἰσθάνεται, τήν βιώνει μέ ὅλες τίς αἰσθήσεις του, ἀφοῦ ὅλες οἱ αἰσθήσεις τότε τοῦ θεόπτου

γίνονται μία αἴσθηση, ἀλλά, ὅταν ἐπιστρέφη ἀπό τήν θεωρία αυτή στον κόσμο, δέν μπορεῖ νά βρῆ τά κατάλληλα λόγια νά τήν μεταδώση. Ἄρα εἶναι τά ἄκτιστα ρήματα πού ἀκούει, κατά τήν θεοπτική ἐμπειρία, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, ἑρμηνεύοντας αὐτό τό περιστατικό, καί αὐτά μεταδίδονται μέ κτιστά ρήματα, νοήματα καί εἰκονίσματα.

Τέτοιοι ἦταν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Δέν ἦταν ἁπλῶς μερικοί διδάσκαλοι, δέν ἦταν ἁπλῶς μερικοί κατηχητές, ὅπως εἶναι σήμερα οἱ διάφοροι κατηχητές, δέν ἦταν φιλόσοφοι, δέν ἦταν ἠθικολόγοι, δέν ἦταν ἁπλῶς μερικοί ἄνθρωποι πού εἶχαν καλή διάθεση καί ἱεραποστολικό πνεῦμα. Ἦταν κάτι ἄλλο. Εἶχαν φθάσει στήν ἐμπειρία, στόν τρίτο οὐρανό καί ἡρπάγησαν στόν Παράδεισο καί ἄκουσαν ἄρρητα ρήματα καί στήν συνέχεια αὐτά τά ἄρρητα ρήματα τά μετέφεραν μέ ρήματα κτιστά, μέ λόγια τά ὁποῖα μποροῦν νά εἰπωθοῦν στόν κόσμο αὐτό, γι’ αὐτό καί ἔκαναν τέτοιο μεγάλο ἔργο σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Εἶναι χαρακτηριστικό αὐτό πού ἔλεγε κάποιος, ὅτι τήν πρώτη μέρα πού ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἔλαβε τό Ἅγιο Πνεῦμα βγῆκε νά μιλήση καί ἔκανε τρεῖς χιλιάδες Χριστιανούς μέ ἕνα κήρυγμα, ἐνῶ σήμερα ἀκούγονται χιλιάδες κηρύγματα καί δέν κάνουν ἕναν Χριστιανό! Γιατί αὐτοί ἦταν ἄνθρωποι ἐμπειρικοί, εἶχαν γνώση τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως.

Δέν θέλω νά σᾶς πῶ περισσότερα γιατί εἴμαστε ὅλοι καταπονημένοι ἀπο τήν ὁλονύκτια ἀγρυπνία.

Ἅγιε Καθηγούμενε,

Θέλω νά σᾶς ἐκφράσω καί πάλι τήν εὐχαριστία μου καί τήν εὐγνωμοσύνη μου διότι μέ καλέσατε στήν πανήγυρη αὐτή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, νά ἐκφράσω τήν χαρά μου γιατί βρέθηκα μέ τόσους ἁγίους Πατέρες, γνωστούς, καί ἀπό παλιά καί πρόσφατα, καί μέ δύο Καθηγουμένους, νά ἐκφράσω τήν χαρά μου καί τήν ἀγάπη μου σέ ὅλους σας, διότι ἀκούγατε αὐτόν τόν λόγο παρά τήν πολύωρη ἀγρυπνία καί σᾶς παρακαλῶ πάρα πολύ νά προσεύχεσθε καί ἐσεῖς γιά ἐμᾶς, διότι εἴμαστε Ἐπίσκοποι καί εἴμαστε διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀλλά θά πρέπει νά δείξουμε ὅτι εἴμαστε πραγματικοί διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέ τήν ζωή μας, ὄχι ἁπλῶς μέ τόν θρόνο τόν ὁποῖο κατέχουμε, ἀλλά καί μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας, ὅπως λέγει τό τροπάριο. «Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος τήν πρᾶξιν εὗρες, θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν». Ἑπομένως, ὄχι μόνον νά ἔχουμε τόν θρόνο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί νά ἔχουμε τήν Ἀποστολική τιμή, ἀλλά νά ἔχουμε καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Καί αὐτό βέβαια εἶναι ἕνα πρόβλημα στήν σημερινή ἐκκλησιαστική ζωή, γι’ αὐτό καί παρακαλοῦμε νά προσεύχεσθε γιά μᾶς πού προσπαθοῦμε καί ἀγωνιζόμαστε κάτι νά κάνουμε, γιά νά φανοῦμε στήν πράξη ὅτι εἴμαστε διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στόν θρόνο καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

Εκκλησιαστική Παρέμβαση